

Florin Oncescu

Jurnalul lui Sake

LIMES

2017

Cuprins

Jurnalul lui Sake.....	5
Vedere din Franța.....	105
Prizonier în librărie	118
Petrecere cu vin roșu și ciocolată Lindt	123
Trattoria lui Antonio	128
Românește cu accent.....	132
Chiar înaintea plecării	137
Două sute de pesos.....	144
Tămâie, unde mergi?.....	149
Sticle cu capac de tablă	154
Medium raw	161
Le Chieur de Saint Louis	166
Frank, foarte activ pe unde scurte	173
Ropa vieja	185
Anul Decanului	190
Patru prosoape.....	197
Zâmbetul lui Ponta.....	204
Jurnalul lui Sake - 2	212

Colecția LAKONIA

Coordonator: VASILE IGNA

Editor: MIRCEA PETEAN

Coperta: OANA STEPAN

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României

© Florin Oncescu

© Editura Limes, 2017, pentru prezenta ediție
Cluj-Napoca

Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

ISBN 978-606-799-115-4

Jurnalul lui Sake

Eminescu în varianta Vasile Gorduz era înveșmântat într-un drapel tricolor, iar la picioarele lui goale erau strânși un poet cu plete dalbe și cu ochelari fumurii, un profesor de matematică emerit, un profesor de inginerie, tot emerit, un președinte de asociație de scriitori, o familie româno-maghiară, un domn fost combatant la cotul Donului, un domn realizator al unei emisiuni de radio, un domn numit Viezure, iubitor de literatură și călător în China, plus încă doi domni necunoscuți lui Sorin. După venirea lui a apărut și-un tânăr foarte merituos, fondator și unic membru al unei organizații non-profit, dar care preferă să se recomande cu titlul de „pupitru de presă” al ei.

Un conflict era pe cale de derulare. Combatanți: profesorul de matematică și președintele de asociație. Nu cădeau de acord asupra semnificației adunării. Era una pentru viitorul României, sau una pro-Băsescu? Profesorul prefera prima formulă, mai cuprinzătoare, care, în plus, îi aparținea. Președintele o prefera pe a doua. Primul îi cerea oponentului să

participe la eveniment ca simplu cetățean, cel de-al doilea îi reproșa primului că seamănă confuzie cu formula lui.

Mai era și problema meritului convocării adunării, revendicat de amândoi. Președintele de asociație, mai iute la mânie, a început o anchetă printre cei prezenți, ca să se stabilească cine, câți invitasă. Ancheta a fost neconcludentă, oamenii veniseră invitați ba de unul, ba de celălalt.

Au mai fost și niște acuzații colaterale. Președintele de asociație îi reproșa profesorului că întârziase un sfert de ceas la adunare, faptă nedemnă de un autoproclamat organizator al ei. Profesorul fâlfâia un exemplar de revistă, lăsând să se înțeleagă că în paginile ei s-ar ascunde niște revelații despre președintele de asociație, în care el nu credea pe de-a-ntregul, dar orișicât...

Profesorul avea o geantă mare, din care scotea pagini încă nestrânse împreună ale unor exemplare de revistă, alta decât cea fâlfâită. Revista dumnealui. Era lent în mișcări, cerea de la cei din jur puținică răbdare, pentru că, spunea, își petrecuse noaptea la tipografie.

Poetul cu ochelari de mafiot și combatantul de la Cotul Donului au spus, pe rând, „așa nu-mi place” și s-au îndepărtat. Au fost urmați de toți ceilalți, cu excepția profesorului, care a mai zăbovit un sfert de

ceas lângă Eminescu, pentru a-i culege pe eventualii întârziați la eveniment.

Până la urmă, adunarea s-a regrupat în întregime într-un restaurant din apropiere, unii la o cafea, alții la o „poutine”, cu excepția poetului. Acesta a făcut-o să rădă pe ospătăriță solicitând un combo: „pour moi, une bière et une putaine!”

Despre party-ul de la Consulat au auzit prima oară la o expoziție de arte plastice, când au schimbat câteva vorbe cu un poet maniac al versului în formă fixă și cu soția lui. La despărțire, domnul l-a întrebat pe Sorin:

„Ne vedem la Consulat?” Sorin s-a arătat surprins. „Cum, nu știi? Party-ul de Ziua României! N-ați primit invitație? Trebuie să vină! Eu abia am primit-o.”

Pe Sorin l-a încercat o ușoară părere de rău, repede reprimată. Câteva zile mai târziu, s-au văzut cu doi prieteni care scot o revistă on-line. La despărțire, iar:

„Ne vedem marțea viitoare, la Consulat? Poate? Cum adică, nu vreți să veniți? Nu sunteți siguri? Noi mergem! Hai, veniți și voi!”

Sorin s-a simțit de parcă tocmai aflate că suferă de-o maladie minoră, dar sâcâitoare și oarecum rușinoasă. Peste încă vreo două zile, într-o seară, pe Sorin l-a sunat poetul cu plete dalbe:

„Ia zi-i, ne vedem marți la Consulat? De ce? N-ai fost invitat? Păi, pune mâna pe telefon și cere-le o invitație. Adică, nu așa, mă-nțelegi... Dă și tu din urechi, spune că ești scriitor. Ce, vrei sa te-nvăț eu?”

De data asta, Sorin chiar că a fost amărât, însă nu suficient încât să dea din urechi. Ziua party-ului a trecut, obsesia prietenilor a rămas. A venit acum rândul patroanei unei reviste pe hârtie.

„Nu v-am văzut la Consulat. De ce n-ați venit?” Sorin a mărturisit că n-au fost invitați. „Cuuu? Eu știam că sunteți pe lista lor! Doar ne-am mai întâlnit acolo, în alți ani!”

Sorin i-a explicat că se întâlniseră la un party consular fix o dată. El făcuse o faptă bună, în slujba comunității, un text pentru un afiș. Două luni mai târziu, primise prin poștă invitația la marele party. Atunci a bănuț că fusese adăugat pe lista care conta de către autorul afișului. Dar asta a fost demult. Prietena jurnalistă a părut foarte mișcată. Mai să-i întindă o batistă.

La acel party fusese bine, nimic de reproșat. Se învârtteau printre mesele pline de bunătăți, tot ciugulind și sorbind. Se declarau surprinși de fiecare dată când dădeau nas în nas cu unii cunoscuți pe care-i reperaseră deja de vreo jumătate de oră. Se minunau când de toaletele unora, când de coafurile altora. Se întrebau, pe șoptite: „Uite-i și pe ăștia! Cu ce s-or ocupa?” Ba chiar au bârfit-o puțin pe doamna Consul

de-atunci, pentru că avea o jachetă cu numele firmei producătoare foarte la vedere, pe guler, la spate. Apoi, timp de vreo lună, când se întâlneau cu amicii prin oraș și venea vorba de unii de care Sorin nu-și amintea, Cristina venea cu fraze de genul: „Sorin, cum adică nu-i știi! Ai făcut cunoștință cu ei la party-ul de la Consulat!”

În urmă cu mai bine de o jumătate de an, Marin Mălin, prolificul poet cu plete dalbe originar de la malul Mării Negre și cunoscut în comunitate cu supranumele Poetul, a fost ales de o femeie de afaceri de la Râmnicu-Vâlcea să organizeze și să prezideze un „concurs internațional de poezie”. Concursul a fost anunțat pe diverse site-uri de poezie de pe internet, menționându-se că s-ar bucura de susținerea unor reviste și a unei asociații literare de la Montréal. Ulterior, cel puțin una dintre revistele menționate în anunț, prin vocea amuzată a editorului ei, dar și asociația, prin vocile membrilor simpli – unele amuzate, altele revoltate -, au declarat că habar n-au avut de vreun concurs.

Un prim scandal a izbucnit atunci când Sănduț Calimache, un poet tânăr, dar deja de șase ori editat, fost rugbist de divizia națională în România, a înfierat public, prin mesaje de e-mail direcționate către pomenitele site-uri de poezie, folosirea numelui asociației la promovarea unui concurs despre a cărui

organizare nu auzise nimeni la Montréal. Ținta atacului lui Sănduț a fost dublă: poetul Mălin, dar și președintele asociației, Teo Cătuneanu, care știuse de concurs, dar nu trecuse informația mai departe. Scandalul a fost domolit cu greu, în urma unei adunări excepționale a membrilor asociației.

La adunare, Sănduț Calimache a supus dezbaterii limbajul neelegant folosit de Marin Mălin în discuțiile semiprivat, duse prin e-mail. Auzindu-l, Poetul și-a încrucișat mâinile la piept.

Moderatorul întâlnirii, președintele Cătuneanu, și-a îndeplinit funcția fără entuziasm: „Cine este de acord să punem în discuție cazul poetului Marin Mălin?” Cu cinci din nouă voturi, a fost decisă punerea în discuție. Poetul a privit lung tavanul, părând că se întreabă: „Doamne, în mijlocul căror creaturi m-ai abandonat?”

„Bine, să-l rugăm pe poet să-și mai tempereze vocabularul”, a spus moderatorul, cu glas resemnat. A intervenit un alt poet, Damian Islaz, aliatul poetului acuzator. „Eu nu cred că trebuie să-l rugăm. Eu cred că trebuie să-i cerem cu fermitate să renunțe la insulte. Și, ca să se vadă că nu glumim, propun să votăm pentru muștrare scrisă!”

Marin Mălin și-a arcuit sprâncenele, apoi a rupt tăcerea, cu glas alintat: „E prea mult!”

Mustrarea scrisă a fost adoptată, dar starea conflictuală nu a dispărut, nici imediat, nici mai târziu, pentru că Poetul a refuzat să coopteze în juriul concursului său alți confrăți în ale versului, cum cu insistență i s-a sugerat.

Ultimul taifun s-a declanșat la anunțarea rezultatelor concursului. Damian Islaz, poet cu o carieră poetică pornită târziu, dar de-acum consolidată, totodată agent imobiliar de succes, a redactat o cronică a poeziei beneficiare a marelui premiu. Cronică a fost trimisă prin e-mail către frecventatori de cene literare, site-uri de poezie și redacții de reviste, expeditorul fiind Sănduț, tânărul poet. Cronică lui Islaz demonstra că poezia premiată avea mari defecte. Poezia cu pricina, atașată cronicii, susținea cu brio demonstrația.

Luând cunoștință de verdictul critic, Mălin a ridicat toiașul războiului mediatic, însă nu atât împotriva cronicarului, cât a expeditorului cronicii, dovedind că nu a uitat de ofensa primului atac. Vorbele aruncate de la tastele calculatoarelor lor de poeți au fost grele. Simple și aspre, de la Calimache către Mălin: „jigodie”, „plagiator”, „bețiv”, „lepră”. Mai elaborate, de la cel din urmă către Calimache și Islaz: „măgar sportiv”, „inveteratul animal”, „nimenii mei cei mai nimeni”, „vânători ai caselor altora”.

Familia Popescu are un nou membru, un Lhasa Apso de sex feminin, în vârstă de șase luni, cu blana lungă și aproape albă, dar cu urechile maro. Cristina și Dragoș au insistat să-i dea un nume japonez, pentru că ei doi vizitaseră Tokyo de curând, amănunt fără altă legătură cu Sake și cu viitorul ei jurnal dar îndeajuns de neuzual pentru a nu putea fi lăsat fără o explicație.

Dragoș studiasse un semestru în Singapore, într-un program de schimb de studenți, iar la întoarcere își luase bilet de avion spre Montréal cu escală de o săptămână la Tokyo. N-a ajuns să se simtă singur acolo. Cristina n-a ratat șansa de a-și împlini marele vis al vieții ei, unul ținut în cel mai deplin secret până atunci, visul de a ajunge în Japonia.

Urmarea a fost că Sorin a primit dreptul să aleagă pentru micul Lhasa Apso un nume dintr-o listă scurtă: Fuji sau Sake. L-a ales pe cel din urmă, i s-a părut că sună românește.

Cei trei Popescu și cu Sake locuiesc la etajul 1 al unui imobil pe trei nivele, în care mai sunt de găsit trei locatari patrupezi, toți la parter, toți de talia lui Sake.

Unul, negru, tăcut și aproape incapabil să meargă, este al unui bărbat singur, pensionar, căruia ei îi spun Evreul, pentru că are o mezuza pe tocul ușii. Înainte ca Sorin să fi devenit stăpân de câine, nu se

saluta cu Evreul. În primele luni după mutarea lor la actuala adresă, Sorin îl saluta, dar Evreul nu-i răspundea, așa că a început să pretindă că nu-l vede când se intersectau, gest neremarcant de celălalt, a presupus Sorin. Însă prima oară când l-a văzut cu Sake la capătul lesei, Evreul s-a oprit și l-a întrebat: „E al dumneavoastră?” Atunci a aflat Sorin că patrupelele Evreului are 19 ani, o vârstă matusalemică pentru un câine.

Un altul, cu o blană galben-cenușie tunsă scurt, locuiește tot cu un bărbat singur și pensionar, un quebechez, nici el foarte comunicativ. Câinele acesta e un norocos, pentru că stăpânul lui îl plimbă pe-afară de cinci-șase ori pe zi. Cristina a schimbat câteva vorbe cu el și așa au aflat ei că pe câine îl cheamă Tiger, este tot un Lhasa Apso și are 9 ani. Au mai aflat că bărbatul este diabetic, iar deseori plimbări cu Tiger fac parte din tratamentul lui.

În sfârșit, al treilea locuitor canin de la parter este o cățelușă Shih Tzu de-o seamă cu Sake, cu blana maro, pe nume Virgule. Aparține unui cuplu de quebechezi, tot pensionari, Madame Jolicoeur și Monsieur Gagnon, cu o situație materială foarte bună, judecând după cele două mașini ale lor, un Mercedes și un Jeep în perfectă stare. Domnului se pare că îi place vinul, doamnei îi place, în mod cert, să se aranjeze tinerește. Virgule are blana lungă și mătăsoasă, tăiată cu breton deasupra ochilor. Când

este scoasă în fața blocului are capul împodobit cu o fundă roșie și latră cu siguranța unui câine răsfățat.

Cuplul Jolicoeur-Gagnon este în război cu Evreul, pricina fiind refuzul celui din urmă de a accepta cota alocată lui la fondul de reparații pentru imobil. Cel puțin așa pretinde Madame Jolicoeur, care-i președinta asociației de locatari.

Într-o liniștită zi de weekend, ostilitățile dintre ei au cunoscut o nouă intensitate, atunci când Evreul, neposesor de garaj, și-a parcat mașina pe una din cele două alei laterale ale blocului. Prin fereastra deschisă, Sorin l-a auzit pe Monsieur Gagnon amenințându-l, de la balcon, cu remorcarea mașinii. Evreul i-a răspuns răstit, de pe trotuarul din fața blocului, să-și vadă de viața lui. Primul a mormăit ceva de neînțeles pentru Sorin, cel de-al doilea, îndepărtându-se, a răcnit: „You, fucking piece of shit!” Monsieur Gagnon, mai puțin abil la înjurăturile în engleză, a ezitat puțin, înainte de a-i răspunde: „You, fucking asshole!”

Ieri, Cristina și Sake s-au întâlnit în holul de la parter cu Madame Jolicoeur și Virgule. Sake și Virgule au început să se alerge ca nebunele, Cristina și Madame Jolicoeur au stat puțin de vorbă. Ușa de la apartamentul Evreului era întredeschisă. Virgule s-a apropiat, a adulmecat puțin aerul venind din interior, apoi și-a împins capul prin deschizătura ușii. Madame

Jolicoeur i-a strigat, teatral: „Virgule! Vino aici! Poți să intri în oricare apartament vrei tu, dar nu acolo !”

Sake este o bizară. Când aude prin fereastra deschisă o mașină mare, de cărat mobilă, latră ca un câine de ogradă țărănească. Când se vede în oglindă, se oprește ca scurtcircuitată, face un salt înapoi și iar se pune pe latrat. Când o scoate Sorin la plimbare, fuge de el cât de mult îi permite lesa cu resort, adică fix cinci metri, dar nu în direcția lui de mers, ci perpendicular pe ea, prin iarbă, ori prin zăpadă, după anotimp. Dacă vede un trecător îndepărtându-se de ei, trage de lesă în direcția lui, încercând să-l prindă. Dacă vede pe-un altul apropiindu-se, se pune pe burtă și-l așteaptă, încordată ca un arc. Dacă respectivul trece pe lângă ei doi și o ignoră, se zbate în lesa scurtată la minimum și scoate sunete guturale, de parcă ar vrea să-l sfâșie. Însă cea mai mare bizarerie a ei este alta: Sake scrie. Ține un jurnal de fapte și idei. Ce-a mai văzut, ce-a mai auzit, ce-a mai mirosit, ce-a mai mâncat, ce crede ea despre Bush și Obama, ori despre iarna montrealeză. Scrie în limba română, la tastatura laptopului lui Sorin. Scrie numai în absența lui de acasă, bineînțeles, pentru că atunci când Sorin e acasă, nu se atinge nimeni altul de laptopul lui !

Sake a învățat singură să scrie. A bătut primele litere la tastatură acum vreo cinci luni, pe